

Arrest

nr. 213 168 van 29 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DAELE
Mechelsesteenweg 32 (bus 103)
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2018 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN DAELE, die loco advocaat M. VAN DAELE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Naar aanleiding van verzoekers vijfde verzoek om internationale bescherming neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 12 december 2012 de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Op basis van deze status verkrijgt verzoeker een tijdelijk verblijfsrecht.

1.2. Verzoeker wordt bij arrest van 11 maart 2015 door het hof van beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden wegens poging tot doodslag en opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg. De gepleegde feiten dateren van 25 april 2012.

1.3. Op 30 september 2016 gaat de commissaris-generaal over tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), meer bepaald omdat verzoeker definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf en hij een gevaar vormt voor de samenleving. Verzoeker gaat niet in beroep tegen deze beslissing, waardoor deze definitief aanwezig is in het rechtsverkeer.

1.4. Bij aangetekende brief van 24 november 2017 wordt verzoeker erop gewezen dat een onderzoek loopt waarbij wordt overwogen om een einde te stellen aan zijn verblijfsrecht. Er wordt hem verzocht om een vragenlijst in te vullen en hierbij ook de nodige bewijzen voor te leggen, dit binnen een termijn van 15 dagen.

1.5. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 9 februari 2018 de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om redenen van openbare orde:

Op 07/05/2007 diende u een eerste asielaanvraag in. Op 28/05/2008 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 04/09/2008 diende u een tweede asielaanvraag in. Op 07/10/2008 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot weigering van in overwegingname van uw asielaanvraag. Op 16/02/2009 diende u een derde asielaanvraag in. Op 04/03/2009 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) opnieuw een beslissing tot weigering van in overwegingname van uw asielaanvraag. Op 10/10/2011 diende u een vierde asielaanvraag in. Op 03/11/2011 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) opnieuw een beslissing tot weigering van in overwegingname van uw asielaanvraag. Op 08/10/2012 diende u een vijfde asielaanvraag in. Op 12/12/2012 werd u door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 13/12/2012 in kennis werd gebracht. Als een gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 14/03/2013 een A-kaart afgeleverd, die tot 29/04/2016 geldig was.

Op 11/03/2015 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot 40 maanden gevangenisstraf voor volgende feiten, die zich voordeden op 25/04/2012: poging tot doodslag en opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid.

Ten gevolge uw voormelde veroordeling werd door de DVZ op 04/05/2016 in toepassing van artikel 49/2, § 4, tweede lid, en artikel 55/4, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus, werd u op 26/09/2016 door een medewerker van het CGVS in de gevangenis van Merksplas gehoord teneinde u de kans te bieden argumenten aan te halen voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus.

Op 30/09/2016 heeft het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS oordeelde dat, gelet op het feit dat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, uw subsidiaire beschermingsstatus diende te worden ingetrokken. Het CGVS stelde dat u overeenkomstig artikel 55/4, §2 van de wet van 15 december 1980 een gevaar vormt voor de samenleving. Gesteld werd dat uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u geen enkele vorm van respect heeft voor de fysieke integriteit van anderen en dat u er niet voor terugschrikt om zelfs voor een zeer banale reden fors fysiek geweld te gebruiken en er evenmin voor terugdeinst een (vuur) wapen te gebruiken. Het oordeelde ook dat uw gedrag getuigt van een gebrek aan normbesef en een zeer impulsieve, gewelddadige en gevaarlijke persoonlijkheid. Tot slot werd betoogd dat uit uw persoonlijk handelen een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt, waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

In deze beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus stelt het CGVS dat het van oordeel is dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Syrië, aangezien een

verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

U diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waardoor deze beslissing d.d. 30/09/2016 definitief werd.

Gelet op het voorgaande, kunnen we enkel concluderen dat u - door uw persoonlijk gedrag - de openbare orde ernstig geschaad heeft en een gevaar voor de samenleving vormt.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken werd op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen een einde te maken aan uw verblijf om redenen van openbare orde.

Op 23/11/2017 werd u via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd verstuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). Uit informatie die wij vanwege de postdiensten mochten ontvangen, blijkt dat deze aangetekende zending op 28/11/2017 afgeleverd werd. Aangezien wij geen reactie op onze vraag ontvingen, stellen wij vast dat u geen gebruik maat van de mogelijkheid om alle elementen of documenten aan te reiken, wat tot gevolg heeft dat bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van verblijf door de DVZ enkel rekening kan worden gehouden met de actueel voor de DVZ in uw dossier beschikbare elementen.

In toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

In het kader van uw eerste asielaanvraag d.d. 07/05/2007 verklaarde u het Rijk op 03/05/2007 te zijn binnengekomen. Hieruit volgt dat u het grootste deel van uw leven elders dan in België doorbracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u 10 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. U gaf geen gevolg aan de voormelde vraag om aanvullende documenten en elementen en liet op die manier na uw medewerking te verlenen en te argumenteren waarom behoud van uw verblijfsrecht gerechtvaardigd is. Derhalve werden wij niet in het bezit gesteld van elementen of documenten die er op wijzen dat u gedurende uw verblijf in België een officiële tewerkstelling op de reguliere arbeidsmarkt genoot. Ook legde u geen documenten voor waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, evenmin legde u een attest van inburgering voor. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen.

Integendeel blijkt uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in een veroordeling van 40 maanden gevangenisstraf voor poging tot doodslag en opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, een criminele ingesteldheid.

Wat de familiale banden binnenin de Belgische samenleving betreft, merken we op dat u tijdens uw gehoor bij het CGVS d.d. 26/09/2016 verklaarde dat u, bij uw vrijlating, bij uw in België verblijvende broer kon gaan wonen. We merken op dat nazicht van het Rijksregister aantoonde dat uw broer effectief legaal in België verblijft, dit in zijn hoedanigheid van erkend vluchteling. We wijzen er op dat u op heden op een ander adres dan dat van uw broer woont en het loutere feit dat uw broer legaal in het Rijk verblijft op zich niet volstaat om de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) te rechtvaardigen. Bovendien staat niet vast dat er tussen uw broer en u — als volwassenen — andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normaal affectieve banden. We wijzen er ook op dat het feit dat U een broer in België heeft u niet belette een bijzonder ernstig misdrijf te plegen. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen, kunnen we enkel concluderen dat uw persoonlijk gedrag van die aard is dat u de openbare dusdanig ernstig schaadt dat u een gevaar voor de samenleving vormt en er geen argumenten aanwezig zijn die een behoud van uw verblijfsrecht rechtvaardigen.

Om hoger vermelde redenen wordt er krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf om redenen van openbare orde."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het motiveringsbeginsel. Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een afdoende wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunne uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De beginselen van behoorlijk bestuur houdt eveneens in dat de overheid een beslissing moet nemen op basis van alle elementen van het dossier zodanig dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling met een hangende regularisatieaanvraag de motiveringsplicht schendt.

De aldus naar voor gebrachte elementen van openbare orde in de beslissing van verweerster hebben echter enkel betrekking op het belang van de staat en van de samenleving. De concrete elementen in het belang van de verzoeker komen echter op geen enkele wijze naar voor.

In eerste instantie werd geen rekening gehouden met de elementen en overwegingen van het Vonnis van de Strafvuistvoeringsrechtbank dd. 27 01 2017 waaruit nochtans kan afgeleid worden dat verzoeker:

- Gaat wonen bij zijn Vriendin mevrouw [B.] (...) Daarvan ligt een positief maatschappelijk onderzoek voor (...).*
- Als dagbesteding zal gaan werken in dienstverband bij de firma [...] (er wordt een arbeids-overeenkomst ondertekend op 2 01 2017 voorgelegd).*
- De feiten erkend heeft, spijt heeft betoont én de burgerlijke partij vergoed heeft.*

Daarenboven diende verzoeker op 4.12.2017 een aanvraag in tot machtiging van verblijf voor meer dan drie maanden op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 via de burgemeester van Antwerpen (stuk 10).

Als buitengewone omstandigheden die hem verhinderen zijn aanvraag in te dienen in het land van herkomst voert verzoeker aan:

Verzoeker heeft reeds geruime tijd een relatie met mevrouw [B.S.] (zie stuk 5). Mevrouw [B.] is in het bezit van een geldige verblijfstitel op basis waarvan zij gerechtigd is te verblijven in België tot en met 5.01.2019 (zie stuk 2). Verzoeker en mevrouw [B.] wonen feitelijk samen te 2020 Antwerpen, [...] (zie stuk 3).

Verzoeker en mevrouw [B.] verwachten hun eerste kind samen. Aangezien mevrouw [B.] in de zeer nabije toekomst - de uiterekende datum is 25/12/2017 (zie stuk 4)- gaat bevallen, verkeert verzoeker in de onmogelijkheid terug keren naar zijn land van herkomst om aldaar bij de Belgische ambassade zijn aanvraag in te dienen.

Bovendien is verzoeker afkomstig uit Syrië, m.b. de provincie Aleppo. Gelet op het internationaal en binnenlands gewapend conflict in Aleppo zou de veiligheid van verzoeker ernstig in het gedrang komen wanneer hij dient terug te keren naar zijn herkomstland.

Verzoeker verwijst naar de volgende feiten en elementen ten einde de prangende humanitaire situatie aan te tonen:

Verzoeker beroept zich op het criterium van de prangende humanitaire situatie om de humanitaire regularisatie op grond van artikel 9bis Verblijfswet aan te vragen. Het is een situatie waarbij een repatriëring naar het land van herkomst in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM.

Verzoeker verwacht samen met mevrouw [S.B.] hun eerste kindje. Verzoeker wenst samen met zijn vriendin en kind een gezinsleven te creëren in België. Dit recht wordt gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Verzoeker kan onmogelijk zijn gezinsleven uitoefenen wanneer hij moet terug keren naar Syrië.

Bovendien moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden; een kind heeft nl. het recht om op te groeien in een omgeving waarvan beide ouders deel uitmaken, één ouder onttrekken aan deze omgeving zou het belang van het kind schaden.

De beslissing die verzoeker zou uitwijzen naar Syrië, schendt dan ook zijn recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM).

Bovendien verblijft verzoeker sedert 2007 in België. Het centrum van de affectieve en sociale belangen van Verzoeker zijn duidelijk gevestigd in België. Ook de broer van verzoeker - de heer [A.A.] - is reeds geruime tijd (geldig) gevestigd in België.

Verzoeker is eveneens de Nederlandse taal machtig. Hij kan perfect deelnemen aan het economische leven en beschikt reeds over werk van zodra hij in het bezit is van een geldige verblijfstitel.

Verzoeker is sedert 25.02.2017 ingeschreven op hetzelfde adres van zijn vriendin, mevrouw [S.B.]. Zij hebben samen een zoon, [A.P.]. Verzoeker heeft zijn zoon erkend met toestemming van de moeder, mevrouw [S.B.] (zie stuk 7).

Verweerster was op de hoogte van - of diende op de hoogte te zijn van – voormelde elementen, maar nam deze niet in overweging bij het nemen van zijn beslissing (verweerster heeft thans het rijksregister erop nageslaan wat betreft de broer van verzoeker en merkte op dat verzoeker op een ander adres dan zijn broer verbleef).

De beslissing van verweerster dd. 9.02.2018 houdt dan ook een schending in de motiveringsplicht."

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij licht het middel toe als volgt:

"De bestreden beslissing in casu dateert van 9 februari 2018.

Verzoeker diende thans op 5.12.2017 een aanvraag in tot machtiging van verblijf voor meer dan drie maanden op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 via de burgemeester van Antwerpen.

Als buitengewone omstandigheden die hem verhinderen zijn aanvraag in te dienen in het land van herkomst voert verzoeker aan dat zijn vriendin, mevrouw [S.B.], hoogzwanger is en elk moment kan bevallen van hun zoon.

Ook het CGVS stelde in zijn beslissing dd. 30.09.2016 tot intrekking van de subsidiaire beschermings-status van verzoeker dat hij nog direct of indirect mag teruggeleid worden naar Syrië, aangezien een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Verweerster was aldus perfect op de hoogte van het feit dat een aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend door verzoeker op 9 februari 2018, datum van de beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Doordat verweerster in zijn beslissing geen enkele melding maakt van het feit dat een aanvraag tot machtiging van verblijf voor verzoeker hangende is, schendt hij het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid met kennis van zaken en rekening houdend met alle elementen van een dossier een beslissing neemt.

Verzoeker verwijst hiervoor naar het Arrest gewezen door Uw Raad op 28 november 2008 (19745) waarbij Uw Raad - inzake de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten terwijl een aanvraag tot machtiging van verblijf nog steeds hangende is- heeft gesteld:

"Verzoekster dient op 22 augustus 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Uit het indienen van deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9; derde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat Verzoekster wil aantonen dat er buitengewone omstandigheden zijn om het aanvragen van een machtiging om verblijf in België te rechtvaardigen.

Op 1 juli 2008 geeft de Minister van migratie-en asielbeleid Verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten. Op het ogenblik was er omtrent de aanvraag van Verzoekster om machtiging tot verblijf op grond van artikel 79, derde lid van de vreemdelingenwet, nog geen beslissing genomen. De Minister van Migratie en asielbeleid besliste derhalve Verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, zonder te hebben geoordeeld of Verzoekster buitengewone omstandigheden had aangevoerd die een aanvraag in haar land van herkomst zouden verhinderen.

Hoewel het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel negen, derde lid van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft, maar dat Verzoekster met haar betoog dat "alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen de bevoegde minister uitspraak dient te doen over de verblijfsvergunning die werd aangevraagd voor meer dan drie maanden nadat een uiteenzetting werd gegeven van de buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat die aanvraag wordt ingediend bij de burgemeester van de gemeente van betrokkene" aannemelijk dat de minister van migratie en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten de Verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het eerste en tweede middel zijn in de besproken mate gegrond".

Dit beginsel werd eveneens bevestigd in de arresten van de Raad van State van 1 oktober 2009 (196.577) en van 3 december 2009 (198.507), te weten dat op grond van de beginselen van behoorlijk bestuur de overheid een beslissing moet nemen op basis van alle elementen in dit dossier en dat dus elke afgifte van een vreemdeling met een hangende regularisatieaanvraag een schending inhoudt van de motiveringsplicht."

2.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij onderbouwt het middel als volgt:

"Artikel 23 §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat er bij het nemen van de beslissing tot beëindiging van het verblijf rekening gehouden wordt met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

In de bestreden beslissing stelt verweester het volgende:

[...]

Nochtans woont verzoeker sedert 25.02.2017 samen met zijn vriendin, mevrouw [S.B.], op een appartement gelegen te 2020 Antwerpen, [...] (zie stuk 4). Ze zijn recent verhuisd naar een appartement gelegen te 2660 Antwerpen, [...] (zie stuk 5).

De vriendin van verzoeker heeft een tijdelijke verblijfstitel geldig tot 05.01.2019 (zie stuk 6). Mevrouw [S.B.] werd bij beslissing dd. 2.12.2015 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend en verblijft sindsdien wettig in België. Ze hebben samen een zoon, [A.P.] (geboren te Antwerpen op 27.12.2017; zie stuk 7).

Ook zijn broer, de heer [A.A.], verblijft wettig in België (zie stuk 8).

Het is duidelijk dat verweester - bij het nemen van haar beslissing- geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind of het gezins- en familieleven van verzoeker, noch met het bestaan van banden met het land van verblijf (nl. België).

De beslissing schendt dan ook artikel 23§2 van voormelde wet."

2.1.4. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij stelt als volgt:

"Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

[...]

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familieleven, veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familieleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip familie- en gezinsleven¹ noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin.

Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yigit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; RvV X - Pagina 18 EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §§ 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Gelet op het feit dat:

- Verzoeker sedert 2007 in België verblijft,
- Hij in 2014 zijn vriendin, Mevrouw [S.B.] leert kennen en
- Sinds 25.02.2017 met haar samenwoont,
- Dat zij samen een zoon hebben die geboren is op 27.12.2017
- Dat ook de broer van verzoeker legaal in België verblijft en
- Geen andere familie meer heeft buiten deze personen.

Maakt dat het niet betwistbaar is dat verzoeker in België een privéleven ontwikkeld heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is thans niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kuric en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Hof dat de Besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en familieleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029X is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen» een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Bijgevolg dient te worden nagegaan of de verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in een belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Eén van deze relevante feiten betreft onmiskenbaar de vraag of de thans bestreden maatregel kadert in een weigering van voortgezet verblijf dan wel dat het gaat om een zogenaamd verzoek om eerste toelating.

Het is in casu duidelijk dat de beslissing dd. 09.02.2018 dient te worden beschouwd als de weigering van het voortgezet verblijf. Aan verzoeker werd nl. in de beslissing dd. 13.12.2012 van het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

In dergelijke gevallen aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privéleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de becommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect

van het privéleven (EHRM19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In uitoefening van hun prerogatief inzake migratiecontrole en het bewaken van de openbare orde, hebben de Verdragsluitende staten de bevoegdheid om een vreemdeling die veroordeeld is omwille van misdrijven uit te wijzen. Deze beslissing moet, indien het een inmenging uitmaakt op het recht op eerbiediging van het privéleven, bij wet voorzien zijn en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving, dit is gerechtvaardigd door een dwingende sociale behoefte en proportioneel met het nagestreefde legitieme doel.

Artikel 8.2. van het EVRM verleent geen enkele categorie van vreemdelingen een absoluut recht op niet-uitwijzing. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt desalniettemin dat de uitwijzing van een vreemdeling in bepaalde omstandigheden in strijd is met artikel 8 van het EVRM (zie bijvoorbeeld de arresten Moustaquim en Boulouf, voornoemd, Beldjoudi c. Frankrijk, 26 maart 1992, reeks A 234-A; zie ook Amrollahi c. Denemarken, nr 56811/00, 11 juli 2002, Yilmaz c. Duitsland, nr 52853/99, 17 april 2003, et Keles c. Duitsland, nr 32231/02, 27 oktober 2005)..

Het Hof heeft in zijn arrest Boulouf de criteria opgesomd die moeten worden gehanteerd om te beoordelen of een verwijderingsmaatregel nodig was in een democratische samenleving en in verhouding was tot het legitieme nagestreefde doel. Deze criteria - die worden weergegeven in paragraaf 48 van het arrest - zijn de volgende:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de verzoeker, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd; en
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijkspartner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land van herkomst/bestemming;
- (9) bijzondere omstandigheden, zoals medische elementen.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner volgt dat naast de Boulouf-criteria ook in de belangenafweging moet worden betrokken:

- (10) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling; en
- (11) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58).

Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. Als aspecten van openbare orde een rol spelen in de bestreden beslissing, *quod in casu*, dan moet in elk geval blijken dat in de belangenafweging de zgn. 'guiding principles' (algemene richtlijnen) uit de arresten Boulouf/Üner werden meegenomen, voor zover van toepassing op de voorliggende zaak.

Het is op basis van deze criteria dat de noodzakelijkheid en de proportionaliteit van de verwijdering van een vreemdeling op grond van de openbare of nationale veiligheid dienen te worden beoordeeld.

In casu zijn de criteria 5, 7, 8 10 en 11 van belang,

- Verzoeker verblijft sedert 2007 in België. Hij woont sedert 25.02.2017 samen met zijn vriendin, [S.B.], in een appartement gelegen te 2660 Antwerpen, [...] (voorheen te 2020 Antwerpen, [...]).
- De vriendin van verzoeker beschikt over een tijdelijke verblijfstitel geldig tot 05.01.2019.
- Mevrouw [S.B.] werd bij beslissing dd. 2.12.2015 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend en verblijft sindsdien wettig in België. Zij hebben samen een zoon, [A.P.] (geboren te Antwerpen op 27.12.2017).
- Verzoeker kan en mag niet terugkeren naar Syrië, zijn land van herkomst (zie beslissing van het CGVS dd. 30.09.2016. Verzoeker heeft geen familie in een ander land dan België. Hij kan dan ook nergens anders terecht.

Nochtans diende verweerder op de hoogte te zijn van voormelde elementen mbt. de gezinssituatie van verzoeker gelet op de aanvraag tot machtiging van verblijf voor meer dan drie maanden op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 die door verzoeker op 4.12.2017 werd ingediend.

Uit het voorgaande blijkt dat de verweerster bij het treffen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Uit niets blijkt dat een concrete afweging werd gemaakt betreffende de noodzakelijkheid en proportionaliteit van verzoekers verwijdering. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, kan Uw Raad niet anders dan oordelen dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHMR10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68)."

2.1.5. Verzoeker voert in een vijfde middel de schending aan van de artikelen 3, 7 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"Artikel 3 IVRK bepaalt dat bij alle maatregelen die kinderen betreffen het belang van het kind voorop dient te staan.

Artikel 7 IVRK bepaalt dat elk kind het recht heeft zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.

Artikel 9 IVRK bepaalt verder dat de Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten (...) beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind.

Verzoeker verblijft momenteel samen met zijn zoon en vriendin in België. Wanneer een einde zou gemaakt worden aan het verblijf van verzoeker in België- en hij gescheiden zou worden van zijn zoon- houdt dit een schending in van de bovenvermelde artikelen van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De bestreden beslissing werd dan ook genomen in strijd met het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind."

2.2.1. De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.2.2. Voorafgaandelijk herinnert de Raad eraan dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. De Raad kan derhalve geen rekening houden met de nieuwe documenten die verzoeker pas naar aanleiding van het beroep tot nietigverklaring of zelfs ter terechtzitting heeft bijgebracht (RvS 23 april 2015, nr. 11.241 (c)).

2.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt ook dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Verzoeker toont een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet concreet aan.

2.2.4. Het opgeworpen eerste middel dient te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster evenzeer geschonden acht – legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een

correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 21 van de Vreemdelingenwet – bepaling op grond waarvan verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd – bepaalt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is.”

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

De Raad stelt vast dat verzoeker als dusdanig het motief in de bestreden beslissing niet betwist dat hij de openbare orde ernstig heeft geschaad en door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht een voldoende ernstig en actueel gevaar te vormen voor de openbare orde. Hij betwist als dusdanig evenmin dat zijn situatie in beginsel valt binnen het toepassingsgebied van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, dat toelaat in bepaalde gevallen een einde te stellen aan een verblijf om redenen van openbare orde. Verzoeker is wel van mening dat het bestuur bij het nemen van zijn beslissing enkel oog heeft gehad voor het belang van de staat en de samenleving, en niet voor zijn persoonlijke belangen.

Dit betoog kan evenwel niet zonder meer worden bijgetreden. Aan de hand van de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier dient zo te worden aangenomen dat verweerder middels een aangetekende brief van 23 november 2017 verzoeker erop heeft gewezen dat een onderzoek liep waarbij werd overwogen om zijn verblijfsrecht te beëindigen en waarbij hem werd verzocht om een gevoegde vragenlijst in te vullen en hierbij ook de nodige bewijzen voor te leggen, dit binnen een termijn van 15 dagen. Hierbij werd, onder meer, gevraagd of verzoeker is gehuwd of een duurzame relatie heeft in België, of hij minderjarige kinderen heeft in dit land en of hij economisch actief is. Verzoeker werd aldus de mogelijkheid geboden om eventuele elementen die zich volgens hem verzetten tegen een beëindiging van zijn verblijfsrecht kenbaar te maken aan het bestuur, zodat het hiermee rekening kon houden bij het nemen van een beslissing. Verweerder wijst er in de bestreden beslissing op dat uit informatie van de postdiensten blijkt dat deze aangetekende brief op 28 november 2017 werd afgeleverd. Hij stelt dat verzoeker dit schrijven zonder reactie liet, waardoor bij het nemen van de beslissing tot beëindiging van het verblijf enkel rekening kan worden gehouden met de elementen zoals deze voorhanden zijn in het administratief dossier. Hij wijst vervolgens op het bepaalde in artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet en de hierin vervatte elementen. Hij stelt vast dat verzoeker het grootste gedeelte van zijn leven buiten België heeft verbleven en geen elementen voorliggen die wijzen op een diepgewortelde integratie in België. Het enkele gegeven van een verblijf gedurende ongeveer tien jaar in België volstaat volgens hem op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. Verweerder stelt hierbij eveneens vast dat geen stukken voorliggen waaruit een officiële tewerkstelling blijkt. Evenmin blijkt volgens verweerder dat verzoeker een van de officiële landstalen machtig is. Een attest van inburgering ligt evenmin voor. Verweerder houdt er verder rekening mee dat verzoeker nog een broer heeft in België die erkend

vluchteling is. Hij stelt vast dat verzoeker ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet verblijft bij zijn broer en niet blijkt dat er tussen verzoeker en zijn broer sprake is van bijzondere afhankelijkheidsbanden die verder reiken dan de normale affectieve banden. Hij merkt nog op dat deze familieband in België verzoeker er niet van weerhield een bijzonder ernstig misdrijf te plegen. In deze omstandigheden oordeelt verweerder dat deze familiale situatie het behoud van het verblijfsrecht, in weerwil van de ernstige redenen van openbare orde, niet kan rechtvaardigen.

Verweerder heeft bijgevolg wel degelijk ook rekening gehouden met die elementen die eerder in het voordeel van verzoeker spelen, in de mate dat deze hem gekend waren op basis van de stukken van het dossier, en geduid waarom deze zich niet verzetten tegen een beëindiging van het verblijf.

Verzoeker betwist verder als dusdanig niet dat hij kennis kreeg van de aangetekende brief van 23 november 2017, en de hierbij gevoegde vragenlijst, en evenmin dat hij naliet hierop te reageren en zodoende weigerde mee te werken met het bestuur. In deze brief kon op zeer duidelijke wijze worden gelezen dat de gevraagde informatie binnen de 15 dagen na betekening diende te worden overgemaakt, dit ofwel aan de gevangenisdirecteur indien verzoeker nog was opgesloten ofwel aan de Dienst Vreemdelingenzaken – Beleidsondersteuning, Cel Opvolging Internationale Bescherming, Antwerpsesteenweg 59B, 1000 Brussel. Op verzoeker als rechtsonderhorige rust een medewerkingsplicht. In deze situatie kan het niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar verweerder zijn beslissing neemt op basis van de gegevens zoals deze hem gekend zijn en voorhanden zijn in het administratief dossier.

Verzoeker betoogt thans dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de elementen en overwegingen in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 27 januari 2017. Dit vonnis bevindt zich evenwel niet in het administratief dossier en verzoeker toont ook niet aan dat verweerder kennis had of diende te hebben van dit vonnis. Hij liet zelf na dit vonnis voor te leggen aan verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. In deze omstandigheden toont verzoeker niet aan dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met voormeld vonnis, meer bepaald met de hierin opgenomen elementen en overwegingen.

Verzoeker wijst vervolgens op een door hem op 4 december 2017 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en de door hem in deze aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden en ingeroepen humanitaire elementen. Verzoeker wees hierin onder meer op het gegeven dat hij een partner heeft in België met wie hij een kind verwacht. Verzoeker benadrukt vervolgens het gegeven dat hij sinds 25 februari 2017 is ingeschreven op hetzelfde adres als zijn vriendin en zij samen intussen een zoon hebben, die hij met toestemming van de moeder erkende. Hij voegt een geboorte- en erkenningsakte. Hij stelt dat het bestuur op de hoogte was, of diende te zijn, van deze gegevens maar deze ten onrechte niet in rekening heeft gebracht.

De vaststelling dringt zich evenwel op dat een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt ingediend bij de burgemeester van de verblijfplaats, die deze vervolgens overmaakt aan verweerder. In casu blijkt niet dat dit is gebeurd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Dit overmaken vindt niet noodzakelijk onmiddellijk plaats, waar de behandeling van de aanvraag kan botsen op, bijvoorbeeld, een gebrek aan betaling van een eventuele taks voorzien in een gemeentereglement of op problemen die een wijziging van verblijfplaats kunnen veroorzaken voor de dienst bevoegd voor het onderzoek. Verweerder kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die hem niet werd overgemaakt door de burgemeester bij wie deze is ingediend (Cass. 27 juli 2010, P.10.1206.F). In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de aanvraag om verblijfsmachtiging van verzoeker op 22 maart 2018 in ontvangst werd genomen door de burgemeester van de stad Antwerpen of zijn gemachtigde en pas op deze datum werd overgemaakt aan verweerder voor verdere beslissingname. Er blijkt dan ook niet dat verweerder reeds in kennis was, of diende te zijn, van deze aanvraag, en de hierin opgenomen elementen, bij het nemen van de bestreden beslissing op 9 februari 2018 of hiermee ten onrechte geen rekening heeft gehouden. De Raad herhaalt ook dat de uitnodigingsbrief die aan verzoeker werd gericht heel duidelijk stelde dat de gevraagde informatie binnen de 15 dagen na betekening diende te worden overgemaakt, ofwel aan de gevangenisdirecteur indien verzoeker nog was opgesloten ofwel rechtstreeks aan de Dienst Vreemdelingen-zaken – Beleidsondersteuning, Cel Opvolging Internationale Bescherming, Antwerpsesteenweg 59B, 1000 Brussel. Het kwam verzoeker dan ook toe om de gegevens waarvan hij wenste dat deze werden betrokken bij de beoordeling omtrent het al dan niet beëindigen van zijn verblijfsrecht binnen de gestelde termijn rechtstreeks over te maken aan de bevoegde dienst die ressorteert onder de

staatssecretaris voor Asiel en Migratie zoals vermeld op de uitnodigingsbrief. Verzoeker toont verder niet aan dat de feiten zoals deze voorlagen in door hem aangehaalde rechtspraak van de Raad van State gelijkaardig zijn aan de feiten die de thans voorliggende zaak kenmerken. Er blijkt niet dat in deze rechtspraak de situatie voorlag dat de aanvraag om verblijfsmachtiging door de bevoegde burgemeester nog niet was overgemaakt aan verweerder. De arresten van de Raad hebben verder geen precedentswaarde. De aangehaalde rechtspraak handelt ook over een bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl in het kader van huidig beroep geen verwijderingsbeslissing voorligt en de bestreden beslissing hiermee ook niet gepaard gaat.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder kennis had, of diende te hebben, van de thans door hem ingeroepen gezinsbanden en hij deze banden dus ten onrechte niet in zijn beoordeling heeft betrokken. Een inschrijving op hetzelfde adres toont op zichzelf bovendien nog geen gezinsband aan. Verzoeker duidt niet concreet op welke wijze verweerder kennis had of diende te hebben van de thans door hem ingeroepen gezinsbanden.

Ook door op eerder algemene wijze melding te maken van het gegeven dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing het rijksregister van zijn broer erop nasloeg en vaststelde dat deze op een ander adres dan verzoeker verblijft, toont verzoeker nog niet concreet aan dat verweerder dan ook kennis had of diende te hebben van zijn gezinsbanden met zijn partner en kind en dit niettegenstaande het gegeven dat hij zelf naliet deze gezinsbanden in antwoord op de uitnodigingsbrief en voorgelegde vragenlijst naar voor te brengen, vragenlijst waarin nochtans uitdrukkelijk werd gepeild naar gezinsleden en minderjarige kinderen in België. De aanwezigheid van verzoekers broer bleek – in tegenstelling tot deze van zijn partner en kind – wel uit de stukken van het administratief dossier.

Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, reageerde verzoeker niet op de hem gestuurde uitnodigingsbrief. Hij betwist nochtans niet dat hij deze heeft ontvangen. Door hierop niet te reageren, verzaakte hij aan zijn medewerkingsplicht en bleef hij in gebreke eventuele relevante elementen mee te delen aan het bestuur. Het zorgvuldigheidsgebrek dat hij verweerder thans verwijt, lijkt in deze dan ook vooral zijn eigen onzorgvuldig handelen in zijn betrekkingen met het bestuur of zijn nalaten zijn medewerking te verlenen in het kader van de aan hem gerichte uitnodigingsbrief te moeten maskeren.

In het licht van hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was, of diende te zijn, van het gegeven dat hij een relatie heeft waaruit een zoon is geboren, of dat verweerder op dit punt enig onzorgvuldig handelen kan worden tegengeworpen.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling met een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf strijdig is met de motiveringsplicht, dient er verder op te worden gewezen dat de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten betreft en hiermee ook niet gepaard gaat. Eenzelfde dient te worden gesteld waar verzoeker wijst op de vermelding in de beslissing van de commissaris-generaal van 30 september 2016 tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus dat hij noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Syrië. Er blijkt niet dat de bestreden beslissing een directe dan wel indirecte terugleiding naar dit land inhoudt.

Waar verzoeker stelt dat artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet is miskend, omdat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met het hoger belang van het kind en zijn gezins- en familieleden, en evenmin met de banden die hij heeft met België, herhaalt de Raad dat verzoeker middels de op 23 november 2017 overgemaakte vragenlijst werd uitgenodigd om het bestuur in kennis te stellen van het gegeven of hij een duurzame relatie en minderjarige kinderen heeft in België. Verzoeker weigerde zijn medewerking en gaf niet aan dat hiervan sprake was. Er blijkt niet dat het bestuur kennis had, of diende te hebben, van het gegeven dat verzoeker een partner en kind heeft in België, zodat niet kan worden vastgesteld dat het hiermee ten onrechte geen rekening hield bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker wijst er, wat zijn familieleden dan wel banden met België betreft, nog op dat zijn broer wettig in België verblijft. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert evenwel dat dit gegeven in rekening is gebracht. Verweerder stelde vast dat verzoeker inderdaad een broer heeft in België die hier verblijft als erkend vluchteling. Hij stelde evenwel ook vast dat verzoeker niet bij deze broer verblijft en niet blijkt dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikte dan de normale affectieve banden tussen broers. Hij wees er ook op dat deze familieband in België verzoeker niet weerhield van het plegen van een bijzonder ernstig misdrijf. In het licht van deze vaststellingen was verweerder van oordeel dat deze familieband geen beletsel vormt

voor de beëindiging van het verblijf. Verzoeker gaat niet concreet in op deze voorziene motivering en brengt geen concrete argumenten naar voor die afbreuk kunnen doen aan deze beoordeling. Verzoeker toont niet aan dat enig concreet gegeven ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft gehandeld.

Een schending van artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens gezin of familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn beoordeling heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een ‘fair balance’ tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- of privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn partner en hun gezamenlijke kind in België. Uit de voorgaande bespreking van de middelen volgt evenwel reeds dat niet blijkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing in kennis was, of diende te zijn, van dit thans ingeroepen gezinsleven. Niettegenstaande verzoeker door het bestuur uitdrukkelijk werd gevraagd of hij een duurzame relatie en minderjarige kinderen heeft in België, bleef hij in gebreke het bestuur tijdig van het thans ingeroepen gezinsleven in kennis te stellen. Verzoekers eigen gebrek aan medewerking met het bestuur vormt er de oorzaak van dat het thans ingeroepen gezinsleven in België niet in rekening kon worden gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Nu verzoeker naliet het bestuur te wijzen op dit gezinsleven, en dus ook niet aangaf dat dit gezinsleven zich verzette tegen een beëindiging van zijn

verblijf, kan niet worden vastgesteld dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing dit gezinsleven ten onrechte niet in zijn beoordeling heeft betrokken. In deze situatie blijkt ook niet dat het bestuur ten onrechte geen belangenafweging heeft doorgevoerd in het licht van een gezinsleven in België.

Verzoeker heeft steeds de mogelijkheid om een nieuwe verblijfsprocedure op te starten op basis van zijn gezinsleven. De bestreden beslissing vormt hiervoor geen belemmering. Verzoeker gaat er in de bespreking van zijn vierde middel ook onterecht vanuit dat de bestreden beslissing een terugkeer- of verwijderingsbeslissing betreft.

In het licht van hetgeen voorafgaat, kan de Raad – optredend als annulatierechter – niet vaststellen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gehandeld met miskennis van verzoekers recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Verzoeker betoogt nog dat het niet kan worden betwist dat hij een privéleven heeft in België, dit nu hij sinds 2007 in België verblijft. Hij stelt buiten België geen familie meer te hebben. Hij stelt vervolgens dat het in casu duidelijk een situatie van weigering van voortgezet verblijf betreft en de bestreden beslissing dus een inmenging uitmaakt op zijn privéleven. Hij stelt dat een toetsing zich opdringt aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM en aan de in dit verband door het EHRM ontwikkelde “*Boultif*” en “*Üner*”-criteria. Hij stelt dat hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland Syrië en hij verder geen familie heeft in een ander land dan België, en dus nergens anders terecht kan. Hij is van mening dat geen zorgvuldige belangenafweging heeft plaatsgevonden.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. In het licht van het gegeven dat verzoeker de voorbije jaren legaal in België heeft verbleven op basis van de hem toegekende subsidiaire beschermingsstatus, kan worden aangenomen dat hij een zeker privéleven in dit land heeft opgebouwd.

Verzoeker kan verder worden bijgetreden in zijn betoog dat de bestreden beslissing is te beschouwen als een weigering van voortgezet verblijf, waardoor er sprake is van een inmenging in het privéleven en een toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

Het Hof heeft in zijn arrest *Boultif*, waarnaar verzoeker verwijst, de criteria opgesomd die moeten worden gehanteerd om te beoordelen of een verwijderingsmaatregel nodig is in een democratische samenleving en in verhouding is tot het legitieme nagestreefde doel. Deze criteria – die worden weergegeven in paragraaf 48 van het arrest – zijn de volgende:

- de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- de duur van het verblijf in het gastland;
- het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- de nationaliteit van alle betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoeker, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land van herkomst/bestemming, dit zijn belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst moeilijk maken; in de woorden van het EHRM moet sprake zijn van een ‘*certain degree of hardship*’; en
- bijzondere omstandigheden, zoals medische elementen.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* volgt dat naast de *Boultif*-criteria ook in de belangenafweging moet worden betrokken, voor zover van toepassing op de voorliggende zaak:

- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zullen ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling; en

- de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58).

De Raad herhaalt allereerst dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering betreft. Deze beslissing stelt enkel een einde aan het verblijf dat verzoeker verkreeg in België op grond van de eerdere, thans ingetrokken, toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing legt verzoeker geen verplichting om het grondgebied te verlaten of terugkeerverplichting op.

De Raad stelt vervolgens vast dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de aard en ernst van het gepleegde misdrijf. Hierbij was verweerder ook van mening dat het bijzonder ernstig misdrijf waarvoor verzoeker werd veroordeeld maakt dat er ook actueel nog een gevaar is voor de openbare orde. Hij sloot zich hiervoor aan bij de beoordeling ter zake door de commissaris-generaal. Verzoeker geeft niet aan deze beoordeling te betwisten.

Verweerder hield verder ook rekening met de duur van het verblijf in het gastland, meer bepaald 10 jaar, en de aanwezigheid in België van verzoekers broer. Hieromtrent werd geoordeeld als volgt:

“In het kader van uw eerste asielaanvraag d.d. 07/05/2007 verklaarde u het Rijk op 03/05/2007 te zijn binnengekomen. Hieruit volgt dat u het grootste deel van uw leven elders dan in België doorbracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u 10 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. U gaf geen gevolg aan de voormelde vraag om aanvullende documenten en elementen en liet op die manier na uw medewerking te verlenen en te argumenteren waarom behoud van uw verblijfsrecht gerechtvaardigd is. Derhalve werden wij niet in het bezit gesteld van elementen of documenten die er op wijzen dat u gedurende uw verblijf in België een officiële tewerkstelling op de reguliere arbeidsmarkt genoot. Ook legde u geen documenten voor waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, evenmin legde u een attest van inburgering voor. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen.

Integendeel blijkt uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in een veroordeling van 40 maanden gevangenisstraf voor poging tot doodslag en opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, een criminele ingesteldheid.

Wat de familiale banden binnenin de Belgische samenleving betreft, merken we op dat u tijdens uw gehoor bij het CGVS d.d. 26/09/2016 verklaarde dat u, bij uw vrijlating, bij uw in België verblijvende broer kon gaan wonen. We merken op dat nazicht van het Rijksregister aantoont dat uw broer effectief legaal in België verblijft, dit in zijn hoedanigheid van erkend vluchteling. We wijzen er op dat u op heden op een ander adres dan dat van uw broer woont en het loutere feit dat uw broer legaal in het Rijk verblijft op zich niet volstaat om de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) te rechtvaardigen. Bovendien staat niet vast dat er tussen uw broer en u — als volwassenen — andere elementen van bijzondere afhankelijkheid bestaan dan de normaal affectieve banden. We wijzen er ook op dat het feit dat U een broer in België heeft u niet belette een bijzonder ernstig misdrijf te plegen. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing.”

Verzoeker laat na concreet in te gaan op deze voorziene motivering waaruit een belangenafweging blijkt. Hij toont niet aan dat enig specifiek gegeven hierbij ten onrechte niet in rekening is gebracht of deze beoordeling kennelijk onredelijk dan wel disproportioneel is.

In zoverre verzoeker stelt dat zijn relatie en het gegeven dat hij samen met zijn partner een kind heeft ten onrechte niet in de belangenafweging zijn betrokken, kan de Raad verder enkel herhalen dat niet blijkt dat verweerder van deze gegevens kennis had of diende te hebben. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat deze elementen ten onrechte niet zijn betrokken in de beoordeling.

Waar verzoeker erop wijst dat hij, zoals wordt bevestigd in de beslissing van de commissaris-generaal van 30 september 2016, niet kan terugkeren naar Syrië, blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat dit gegeven door verweerder in rekening is gebracht. Er wordt herhaald dat de bestreden beslissing geenszins een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en geen terugkeerverplichting naar Syrië inhoudt. In zoverre verzoeker verder nog stelt dat hij geen familie heeft in een ander land dan België, en hij dus nergens anders terecht kan, stelt de Raad vast dat verzoeker in de hem bij aangetekende brief van 23 november 2017 overgemaakte vragenlijst uitdrukkelijk werd gevraagd of hij familie heeft in het herkomstland of in een ander land dan België. Zoals reeds werd

vastgesteld, verkoos verzoeker om niet binnen de gestelde termijn te reageren op deze uitnodiging, die kaderde binnen het hoorrecht. Andermaal blijkt dan ook niet dat verweerder thans kan worden tegengeworpen ten onrechte geen rekening te hebben gehouden met het gegeven als zou verzoeker buiten België geen familie meer hebben en zich dus ook niet elders kunnen vestigen.

De Raad besluit dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, rekening houdende met de gegevens waarover hij kon beschikken, geen correcte, zorgvuldige en proportionele belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft doorgevoerd.

Een miskenning van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.7. De artikelen 3, 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag volstaan, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan dan ook de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754). Daarenboven herhaalt de Raad dat niet blijkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing kennis had, of diende te hebben, van het gegeven dat verzoeker een kind heeft in België, zodat ook niet blijkt dat hij hiermee rekening kon houden. Verder wordt nog opgemerkt dat verzoeker er ten onrechte vanuit gaat als zou de bestreden beslissing tot gevolg hebben dat hij wordt gescheiden van zijn zoon. De bestreden beslissing houdt enkel een beëindiging in van het verblijf dat verzoeker verkreeg op basis van de hem toegekende subsidiaire beschermingsstatus, die intussen is ingetrokken door de commissaris-generaal omwille van het bijzonder ernstig misdrijf waaraan verzoeker zich schuldig maakte. Deze beslissing verhindert verzoeker niet om op andere gronden verblijfsrechtelijke aanspraken te laten gelden en houdt ook geen bevel om het grondgebied te verlaten in. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op een schending van de artikelen 3, 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag.

2.2.8. De middelen zijn, in al hun onderdelen en voor zover ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS